

T Ì N H

* * *

TÌNH HỒNG MỘT CHUYẾN VIỄN DU

(Tuyển tập truyện ngắn)

Phi cơ chuyển bánh bay vút khỏi phi trường New York, Lưu có cảm tưởng như lần đầu tiên trong đời xa nhà. Lòng chàng vừa nôn nao rộn rã về cuộc hành trình đầy lý thú, vừa lưu luyến bịn rịn như không muốn xa lìa thành phố này.

Thật là kỳ!

Mười năm qua làm nghề «kiểm soát thương trường» cho hãng y phục «My Lady» của Mỹ, có đại lý khắp cùng thế giới, cuộc đời chàng nay đây mai đó, lên xuống phi cơ liên miên.

Chàng xa nhà và xa cha mẹ thường xuyên, cũng chưa có vợ có con hay người yêu, nên chưa hề bịn rịn hay lưu luyến mỗi chuyến ra đi.

Bỗng nhiên hôm nay chàng nghe dạ bụi ngùi, tâm tư vương vấn, bước chân dừng dằng, y như một kẻ vừa mới chia tay với nhân tình hay người thân!

Mặc dù trên thực tế, lần này cũng như những lần trước, chuyến đi nào chàng cũng ra phi trường một mình với vồn vẹn vali hành lý.

Lệ Thu! Lệ Thu!

Phải rồi! Trong đầu chàng lớn vồn cái tên Lệ Thu. Có lẽ vì chàng nghĩ nhiều đến cái tên này nên có tâm trạng lạ lùng bữa hôm nay chẳng?

Lưu chợt mỉm cười chế nhạo mình khi nghĩ rằng mình đã yêu người con gái đó...

Cách đây hai tháng chàng dự lễ cưới của Nguyễn, thằng bạn thân nhất của chàng và được dịp làm quen với cô phù dâu khá đẹp, nhỏ hơn chàng 6 tuổi. Tính tình cô vui nhộn, liếng thoắng, ăn nói đi đứng dạn dĩ hơn con trai, nhưng lại có cái tên thơ mộng yếu điệu và buồn: «Lệ Thu».

Từ ngày đó đến nay chàng và nàng gặp gỡ nhau thường xuyên ở nhà Nguyễn. Và dường như thằng bạn của chàng muốn ăn đầu heo nên cố ý tạo những cuộc gặp gỡ đó để chàng cũng sẽ cưới vợ như nó?

Thực tình Lưu cũng rất muốn lập gia đình, vì chàng đã trên 30 tuổi rồi. Nhưng không hiểu sao với Lệ Thu hay những cô gái khác mà chàng quen biết, chàng chỉ quyến luyến thân thiết như bạn, chớ chưa có sự ràng buộc trong tâm hồn như người tình thật sự để đi đến hôn nhân.

Bởi thế mà ngay như lần này xa nhà, xa thành phố này cũng chừng hai tháng, mà chàng cũng chẳng nói lời từ giã với Lệ Thu.

Khi nãy lúc phi cơ cất cánh, chàng nghe lòng bịn rịn như quyến luyến một cái gì? Rồi chàng bỗng liên nghĩ đến cô ta... Chỉ có điều, nghĩ đến nàng mà tâm hồn chàng lại lảng diu như mặt hồ ngày yên gió!

Như thế thì làm gì chàng có yêu Lệ Thu?

Lưu lại mỉm cười một mình.

- Có gì vui mà chúm chím cười hoài vậy mậy?

Câu hỏi của Quyên khiến Lưu bật cười, nhớ ra là mình có thằng bạn đồng nghiệp ngồi bên cạnh.

Chuyến đi này chàng không lẻ loi như những lần trước. Công ty gửi chàng và Quyên đi một vòng Đông Nam Á để lập thêm đại lý, mở rộng thị trường vùng này.

Trạm đầu tiên cả hai sẽ ghé Đài Loan, kế đến HongKong, rồi Bangkok và trạm chót là Tân Gia Ba. Mỗi xứ sẽ lưu lại hai tuần ở thủ đô và các thị trấn lớn của những xứ đó.

Năm xưa chàng rời Việt Nam đi du học ở Anh. Chuyến bay Air France từ Saigon ghé một giờ ở Bangkok, rồi bay thẳng một lèo qua Ba Lê, Luân Đôn.

Mấy năm nay qua lại thường xuyên các quốc gia Âu và Mỹ, song chưa được hăng cử đi vùng Châu Á. Bởi thế mà mặc dù số chàng là sao «thiên mã», chàng vẫn chưa có dịp đi đây đó trên các nước láng giềng, cận kề quê hương.

Phải nói chuyến đi này đối với chàng rất lý thú. Chàng không có gì vương vấn thành phố New York, dù rằng nơi này có gia đình ba mẹ chàng và nhiều bạn bè, nhất là cô bạn gái liếng thoắng mới quen: Lệ Thu.

- Ê, việc gì mà khoái chí mà cười hoài vậy hả?

Không nghe Lưu trả lời nên Quyền lớn giọng hỏi lại lần thứ hai, vừa đập lên vai bạn một cái khá mạnh. Lưu kêu khê:

- Thằng ông nội! Nói nhỏ nhỏ không được sao? Mày lớn tiếng như vậy hành khách chung quanh không hiểu tiếng Việt tưởng tội mình đang gây lộn.

Quyền thấp giọng:

- Tại mày ngồi cười một mình, tao hỏi mấy lần không trả lời nên tao mới bực mình lớn giọng chớ.

Lưu nhăn mặt:

- Cái cười vô cớ! Chính tao cũng không biết vì sao tao cười. Mày bảo tao phải nói với mày gì đây?

Quyền bật cười, rồi che miệng nhỏ giọng nói:

- Xạo hoài! Tao biết mày đang nghĩ đến bồ, khoái chí cười một mình, giấu tao làm gì?

Không để Lưu phân bua, Quyền nói:

- Đừng chối vô ích! Bộ mặt mày từ khi lên phi cơ đến giờ y như một thằng vừa chia tay với tình nhân... lúc mơ màng nhớ đến người yêu, lúc khoan khoái chúm chím cười...

Lưu cười nhỏ:

- Kể ra mày có bộ óc quan sát rất chính xác. Quả đúng như vậy!

- Nghĩa là mày đang nhớ đến bồ? Cô nào vậy? Nàng Betty tóc vàng hay nàng Hoa Hoa tóc đen?

Lưu lắc đầu:

- Thầy bói đoán mò trật lất hết!

- Vậy là... cô gái để tóc như con trai? Là cô hay mặc áo da, có bộ điệu như cao bồi mà tao thấy cô ta mấy lần ngồi trên xe máy, phải không?

Lưu nghe bạn nói mặt hơi đỏ, nhưng không chối:

- Quả thật lúc nãy tao có nghĩ đến cô ta nên tao mới thấy tức cười.

Quyền lên mặt thầy đời:

- Mây nghĩ đến cô ta, tức là mây đã yêu cô ta rồi đó.

- Bộ tao điên hả? Tao chỉ xem cô ta như cô bạn nhỏ vui tính.

- Vậy từ trước đến nay mây đã quen bao nhiêu cô gái?

Lưu không đáp câu hỏi của bạn, nói giọng thầy đời:

- Mây mới vào nghề này và chuyến đi này là chuyến đi công tác đầu tiên của mây, nên mới hỏi tao một câu ngớ ngẩn như thế. Bắt đầu từ đây mây sẽ thấy rõ nghề của tao với mây giống như như những chàng hải quân, rày đây mai đó, ở mỗi bến dừng chân đều vương vấn chút tình. Mây hỏi tao có bao nhiêu bạn gái, tao làm sao đếm hết được?

Quyền cười láu lỉnh:

- Tao biết mây sẽ trả lời vòng vo tam quốc như vậy để khoe khoang là có rất nhiều cô. Vậy tao hỏi mây giờ phút này mây nghĩ đến mấy cô? Nếu mây chỉ nghĩ đến một cô, có nghĩa là mây đã yêu nàng đó.

Lưu gục gật đầu, tụt nủ:

«- Hoá ra thằng này muốn làm nhà tâm lý học, đang phân tách tâm tình của mình».

Rồi chàng lăm bắm trong cổ họng:

«- Ồ mà cũng lạ thật! Nàng Diễm bạn cùng trường thuở xưa đáng yêu lắm chứ? Cô Mộc Lan ở Luân Đôn thư từ qua

lại thân ái biết bao nhiêu, sao ta lại không nhớ đến hè? Còn nữa, người đẹp Cali với cái tên ngộ nghĩnh Trần Thế, điện thoại qua lại với ta mỗi tuần. Cô Thúy Đào ở Thụy Điển thỉnh thoảng gửi quà cho ta... Nàng Kiều Lan ở Đức, nàng Thanh Loan ở Ý... và v.v... Đó là chưa kể cô gái Mỹ tên Betty làm cùng sở dễ thương khã ái, mà mỗi lần ta đi công tác xa cô đều quyến luyến bịn rịn... Nàng Sylvie cô đầm ở BaLê nói tiếng Việt rành hơn gái Việt mà ta thích gặp gỡ chuyện trò mỗi khi qua đó. Vậy mà khi nãy không nghĩ đến ai, lại nhớ đến con nhỏ có máu cao bồi ấy? Không! Ngàn lần không phải yêu!»

Chàng lên tiếng phân bua với chính mình, mà cũng với bạn:

- Quyền ơi! Cũng may là mày không phải là nhà tâm lý thứ thiệt, nên phân tích trật lất. Lúc nãy bỗng nhiên tao khi nghĩ đến con bé Lệ Thu là vì cô ta thật đáng tức cười. Chớ nếu vì yêu cô ta mà cười vui thì thật hoang đường lắm! Thật ra, tim tao nếu không cấu tạo bằng sắt thì cũng bằng đá. Mà có lẽ suốt đời tao cũng không biết yêu là gì, dù mai kia có lấy vợ chẳng nữa.

Quyền nhúng vai cười nhỏ:

- Phải nói mày có trái tim mềm nhũn như bột đã nhồi làm bánh bao mới đúng.

Lưu nương mắt hỏi:

- Vì sao?

- Vì mỗi bên dùng chân mày gắp một cô, men tình lại thêm vào, tim nở phình ra. Nếu tim mày không giống bột làm bánh bao chắc đã vỡ tan tành rồi.

Lưu bật cười:

- Ví dụ gì mà kỳ vậy mậy? Sự thật tao không lãng mạn như mày tưởng. Chỉ vì tao chưa yêu ai, dù quen biết nhiều nàng. Tao chưa gặp đúng người trong mộng, làm gì có tiếng sét ái tình được đây? Còn mày?

- Tao hả? Tao chỉ yêu đúng mẫu gái tao lựa chọn. Đại kỵ gái ngoại quốc. Chỉ có thể yêu gái Việt, gốc Nam Kỳ. Gái Việt gốc Bắc hay Trung cũng không thềm.

- Sao kỳ thị quá vậy mậy?

- Tao không kỳ thị! Nhưng tao thích gái Việt gốc Nam, thật thà nhân hậu, giọng nói ngọt ngào dễ thương.

- Mày sinh quán ở đâu?

- Ở Saigon, nhưng bố mẹ tao là Bắc kỳ chính công, dân di cư.

Lưu bật cười:

- Ủa, mày gốc Bắc, sao lại chê gái Bắc?

- Ờ, tao ghét nhất gái Bắc đó.

Lưu nói nửa đùa nửa thật:

- Mày thật quái lạ! Còn tao thì tao thích nhất gái gốc Bắc, ăn nói ngọt ngào, chiều chồng...

Quyền cười khịt khịt, ngắt lời Lưu:

- Đồ ngu! Các nàng Bắc chỉ chiều chồng và mềm mỏng bề ngoài để làm mặt trước người khác thôi. Ngày nào làm vợ mày rồi sẽ trở thành sư tử Hà Đông đó, biết không thằng khờ? Như mẹ tao đó. Bên chồng, bà con, bạn bè... ai đến nhà gặp mẹ tao cũng khen bà dịu dàng thực nữ. Đâu ai biết ở trong nhà bà thét ra lửa? Bố tao nghe vợ gọi một tiếng đã run như thằn lằn đứt đuôi. Ông sợ mẹ tao thái quá khiến anh em tao phải sợ theo! Bởi thế mà từ nhỏ tao đã thề lớn lên phải cưới vợ gốc Nam để không gặp cảnh của bố tao.

Lưu cười thông cảm, hỏi tiếp:

- À, thì ra là vậy! Ngoài điều kiện đó, còn gì nữa không?

- Đẹp, dĩ nhiên rồi! Nhưng cô ta phải nói tiếng Việt, viết tiếng Việt thật hay. Cô nào làm phách giả bộ quên tiếng Việt, nói chuyện xen tiếng ngoại quốc, tao cũng chê.

- Mày mới 30 tuổi, sao nói chuyện giống mấy ông đồ nho hủ lậu quá vậy? Thời đại vong quốc này, đồng bào ly tán khắp năm châu, con cái lớn lên học hành xứ người, nói tiếng người. Làm gì còn mấy cô biết nói tiếng Việt giỏi, hay viết được tiếng Việt chớ? Ngoại trừ mấy cưới mấy «bà cô» lớn tuổi hơn mày, mai ra mới giỏi tiếng Việt.

- Ở mày nói đúng đó. Tao ghét nhất gái nhóc con, chơi chơi... Tao mê nhất phụ nữ có vẻ đàn bà quý phái, chững chạc, lớn hơn tao 5-7 tuổi, tao càng mê.

Lưu bùm miệng cười chế riễu:

- Chao ôi, thằng này chạy theo một thời đại, bắc chước bọn thanh niên Âu Mỹ.

Quyền cười khà khà, giọng thầy đời:

- Sao là một thời đại chớ? Chẳng phải hồi thế kỷ 18, Hoàng đế Napoléon cưới Joséphine goá phụ hai con, lớn hơn 7-8 tuổi. Rồi thế kỷ 20, ông Hoàng Edward 8 nước Anh từ bỏ ngai vàng để cưới Wallis Simpson người đàn bà Mỹ ly dị chồng cũng đã có con, cũng lớn tuổi hơn. Đó mới là tình yêu thật sự, tình yêu chín muồi.

- Vậy theo mày chỉ yêu đàn bà?

- Không nhất thiết là vậy. Nhưng tao không thể nào yêu những nàng chơi chơi, ngu si hết cỡ, làm nũng nhõng nhẽo suốt ngày, cơm nước không biết nấu, con cái không chăm sóc nổi, kinh nghiệm trong cuộc sống không biết gì! Ngày nay thời đại đổi mới, người vợ hiện diện khắp nơi với chồng, nên đàn ông thời nay ai cũng muốn có người vợ cốt cách trang trọng quý phái, ăn nói đi đứng chững chạc, biết giao thiệp, biết quán xuyến gia đình, có kinh nghiệm trong tình yêu và trường đời, tuổi tác không quan trọng, lớn tuổi hơn càng tốt!

Lưu kêu trời:

- Trời hỡi! Thằng này... thằng này! Tao thật tình chịu thua mày luôn!

Vừa đúng lúc nữ chiêu đãi viên Hàng Không đẩy xe thức ăn tới chỗ hai người. Câu chuyện về người tình lý tưởng của Quyền đành chấm dứt tại đó.

* *

Lưu giật mình tỉnh giấc xem đồng hồ tay thấy đã 8 giờ sáng. Trời mùa hè thật đẹp! Nắng bên ngoài rục chiếu qua khung cửa kính khiến Lưu có cảm tưởng đã quá trưa.

Chàng xuống giường nhẹ bước đến cửa sổ, vén bức màn nhưng nhìn xuống đường lộ... Không thấy bóng người qua lại!

Chàng không ngạc nhiên lắm. Tự nhủ:

«Tuy khách sạn nằm ngay trung tâm thủ đô Đài Bắc, nhưng thiên hạ giờ này còn ngủ nên phố phường mới vắng vẻ thế này!»

Hôm qua phi cơ đáp xuống phi trường Đài Bắc vào lúc 11 giờ khuya. Sau nửa giờ mới xong thủ tục ở phi trường, chàng và Quyền lấy taxi thẳng tới khách sạn do công ty đặt phòng trước.

Mệt mỏi vì cuộc hành trình sau 14 giờ bay, nên vừa lên phòng Lưu ngã lên giường, đánh một giấc đến sáng.

Bây giờ chàng đã thoải mái lắm sau một giấc ngủ dài. Gian phòng của chàng khá rộng, khá sang trọng. Đây không phải là lần đầu đi công tác được ở khách sạn sang, nên Lưu

không choá mắt lắ. Song phải nói phòng này chung bày thật hoa mỹ, theo một thời đại.

Chiêm ngưỡng quanh mình một lúc, Lưu cảm thấy thơ thới vui vui trong lòng nên huyết sáo một bản nhạc quen thuộc mà chàng không nhớ tên.

Thình lình chuông điện thoại trong phòng reo vang. Lưu vừa kê máy vào tai đã nghe tiếng cười dòn dã của Quyên ở đầu dây bên kia:

- Ê Lưu linh! Thức sớm thế à?

- 8 giờ sáng rồi còn sớm gì chớ? Ở Mỹ giờ này đã phi ngựa bốn bánh đi đến công ty rồi.

- Phải lắ! Tụi mình quen ở Mỹ giờ này đã thức. Thời Hong Kong chưa thuộc Trung Cộng, tao qua đó mấy lần, biết người Tàu thức khuya dậy trễ.

- Đúng vậy! Người Đài Loan cũng là người Tàu mà? Ở đây 9 giờ sáng phố xá mới có người đi, 10 giờ tiệm buôn mới mở cửa.

Quyên đề nghị:

- Thường thường buổi chiều khí hậu mát mẻ, người đẹp mới đổ xô ra phố dạo chơi. Chiều nay tao với mày chỉ cần đi một vòng các trung tâm thương mại, mặc sức ngắm bóng hồng Đài Loan.

Lưu cười dòn:

- Mày đại kỵ gái ngoại quốc thì đâu cần ngắm bóng hồng xứ này mà muốn đi dạo vòng vòng?

- Thật ra tao muốn đi ra ngoài là để cho mày đi ngắm người đẹp ở đây.

Lưu xì một hơi dài:

- Tao không đại kỵ gái ngoại quốc, nhưng tim tao bằng đá. Đằm Mỹ, đằm Tây, gái Việt... bắt hồn tao không nổi, huống hồ các nàng a muối? Hơn nữa chương trình của tụi mình trong 2 tuần ở đây thật dày. Bắt đầu bữa nay cho đến ngày về Mỹ, ngày nào cũng có chương trình gặp gỡ hội họp với các nhân vật Đài Bắc, Đài Trung, Đài Nam. Tao sợ tụi mình không có giờ để ăn để thở nữa kia.

Quyền thở ra:

- Thằng cha «xếp» của mình thật đáng ghét! Ít ra cũng sắp đặt chương trình cho người ta có giờ nghỉ ngơi, đi ngoạn cảnh xứ người chớ?

Lưu nói triết lý ba xu:

- Kiếm tiền thật khó, gặp được chủ tốt còn khó hơn! Tìm được việc làm không dễ, vui với việc mình làm càng không phải dễ!

- Thôi đi thằng ông nội! Triết lý ba xu của mày tao kham không nổi. Thật ra «xếp» gửi chúng ta đi công tác xứ này mà không cho chúng ta có giờ du lịch thật quá tệ. Chớ còn muốn nhìn gái Tàu thì khắp nơi trên thế giới đâu đâu cũng có China

Town mà? Tao không thích gái ngoại quốc đã đành, ngay như gái Việt mà có mắt ti hí một mí, tao cũng chê!

Lưu cười nhẹ, đôi đũa tài:

- Mày đã tắm chưa? Tao phải đi tắm đây. Khoảng nửa giờ sau tao tới phòng đón mày. Chúng ta ra ngoài tìm chỗ nào đó ăn lót lòng. Tao đói lắm rồi.

- Mày không thích ăn điểm tâm ở nhà hàng của khách sạn này sao?

- Vậy mày thích ăn điểm tâm kiểu Âu hay kiểu Mỹ à?

- Không!

- Vậy còn nói lời thôi gì nữa?

- OK. Hẹn lúc nữa gặp. Bye.

* *

Quyền và Lưu ngồi chờ gọi thức ăn ở một nhà hàng trung lưu ngay trung tâm thành phố Đài Trung lúc ấy khoảng 6 giờ chiều. Sau một tuần ở Đài Bắc gặp gỡ các nhà tư bản quan trọng Đài Loan để bàn bạc về việc mở đại lý cho công ty đồ mốt «My Lady», Lưu và Quyền đến Đài Trung quan sát thị trường tiêu thụ vùng này.

Theo chương trình đã định sẵn, cả hai sẽ lưu lại đây ba ngày, sau đó sẽ trở lại Đài Bắc để lấy phi cơ qua HongKong.

Hôm nay là lần đầu tiên đến tỉnh thành này. Lưu và Quyền vừa tiếp xúc với các nhân vật quan trọng trong vùng, được mời ăn trưa và bàn bạc công việc đến 5 giờ chiều thì xong.

Cả hai rồi rảnh đi dạo phố một lúc chợt nhìn thấy một nhà hàng thiên hạ đầy nghẹt bên trong, mà thực khách còn sắp hàng dài dài bên ngoài chỉ chít cả nửa cây số!

Lưu nói với bạn:

- Chắc ở đây có món ăn ngon nổi tiếng nên thiên hạ mới chịu khó đứng sắp hàng dài như vậy.

Quyền tò mò:

- Hay là tụi mình cũng vào đây ăn thử coi ngon đến mức độ nào?

- Mày có can đảm đứng sắp hàng để được vào trong à?

- Được mà! Phố này nhỏ xíu, tụi mình đã đánh hai vòng rồi, đâu còn chỗ đi nữa? Bây giờ đứng sắp hàng nối đuôi thiên hạ cũng vui mà.

- Được! Nếu mày muốn.

Sau lời đồng ý của Lưu, cả hai liền đứng sắp hàng với nhóm thực khách. Nửa giờ trôi qua... một giờ trôi qua... Lưu và Quyền bắt đầu muốn bỏ cuộc, may sao người bồi tới mời hai người vào trong và cả hai may mắn có được một chỗ ngồi tốt cận cửa kính, có tầm nhìn giữa phố.

Phố Đài Trung không nhỏ hơn Đài Bắc bao nhiêu, song trai gái ở đây ăn mặc giản dị hơn. Dù vậy mức sống của dân chúng giữa Thủ Đô với tỉnh thành không có gì khác biệt.

Đài Loan là một xứ nhỏ, nhưng giàu nguồn ngoại tệ nhờ mức sản xuất cao. Đời sống dân chúng khá tân tiến, không thua xã hội Âu Mỹ bao nhiêu. Ở Á Châu có thể xem Đài Loan cũng được liệt vào quốc gia giàu có như Nhật, Nam Hàn, Tân Gia Ba.

Người Tàu trên hòn đảo này ngôn từ và nhân cách khác hẳn hơn người Tàu lục địa... Có lẽ dân Đài Loan là thành phần vua chúa quý phái thượng lưu thời Minh và thời Thanh, trốn cộng sản theo Tưởng Giới Thạch tới Đài Loan lập nghiệp. Họ là con cháu của những nhân vật ưu tú thời trước nên đã xây dựng phần đất còn lại cho một Trung Hoa Quốc Gia, không lệ thuộc cộng sản.

- Lưu à, tao đói bụng lắm rồi. Tên tiểu nhị mặc dịch chạy đong chạy đáo dọn ăn những bàn khác không đếm xỉa đến bọn mình. Hay là đi chỗ khác Lưu à.

- Đứng sắp hàng rụng cặp giò, giờ có được chỗ ngồi mày đòi đi? Sao lắm cảm quá vậy mày?

Vừa càu nhàu với bạn, Lưu vừa đưa mắt tìm tiểu nhị, vô tình mắt chàng dừng lại bàn phía trước cách không xa chỗ chàng ngồi. Nơi đó có hai thiếu nữ Trung Hoa, một tóc hót ngắn sát ót, ngồi quay lưng phía chàng, chàng không trông thấy mặt. Còn thiếu nữ ngồi quay mặt hướng chàng thì:

- Sao giống gái Việt quá chừng!

Chàng buộc miệng nói câu đó khiến Quyền như đĩa phải vôi, quên mất việc đòi đi, la lên:

- Đâu đâu? Mày nói cô nào giống gái Việt Nam?

Giọng Quyền quá lớn, lại thêm giữa phố Tàu người Đài Loan, tiếng Việt nghe lạ hoắc khiến thực khách chung quanh đưa mắt ngơ ngác nhìn cả hai... Lưu hồ then càu nhàu:

- Thằng ông nội! Cái mồm của mày lúc nào cũng quát to lên, chẳng ra thể thống gì cả! Tao không thèm nói chuyện với mày nữa!

Quyền biết lỗi không dám hó hé, ngồi xụ mặt im ru. Lưu thấy thái độ của bạn tức cười, nói đùa:

- Mày làm nghiêm cái mặt càng khó coi lắm.

Không chờ bạn có phản ứng, chàng nhỏ giọng:

- Cô Tàu giống gái Việt ngồi cách bàn tụi mình hai cái bàn, phía sau lưng mày. Nhưng mày đừng nghe tao nói rồi quay đầu lại nhìn một cách lộ liễu đó nghe? Từ từ... giả bộ như có con kiến đeo ở bầu áo, mày quay lại phải nó rồi chớp mắt nhìn lên nàng ta.

Quyền làm râm rập làm theo lời bạn. Chừng khi nhìn thấy mặt cô gái ấy rồi Quyền kêu lên:

- Đẹp! Đẹp kinh hồn! Chao ôi, đúng là gái Việt Nam rồi!

- Vì sao mày quyết là gái Việt?

- Nàng ta không giống các á xắm ở đây.

Lưu chúm chím cười không nói gì thêm, vì lúc đó người bồi đến với bản thực đơn.

Cả hai muốn chọn thức ăn, nhưng thực đơn chỉ viết tiếng Tàu, người bồi không nói được tiếng Anh! Bí lối, Lưu chỉ bàn bên cạnh bảo dọn các thứ đó. Tên bồi hiểu ý bỏ chạy. Một lúc không lâu thức ăn được mang ra. Quyền đói bụng sốt ngay vào chén cho mình ăn một mạch, không cần khách sáo mời bạn.

Lưu cũng đói, song bình tĩnh hơn. Một phần cũng vì chàng thấy dường như thiếu nữ kia để ý đến bọn chàng. Thỉnh thoảng cô mỉm cười với cô bạn gái trước mặt, mà chàng có cảm tưởng như cô mỉm cười với mình!

Chàng vừa ăn vừa đưa mắt thăm kín nhìn lên cô gái. Không hiểu vô tình hay cố ý, mỗi lần đưa mắt liếc về hướng đó đều bắt gặp đôi mắt nàng ta. Có thể nói lần đầu tiên trong đời Lưu bị giao động trước ánh mắt của phụ nữ!

Quả thật Quyền nói đúng! Nàng ấy thật diễm lệ! Tóc búi cao, gương mặt trái soan, chiếc mũi xinh xinh, đôi mắt to đen diễm tình, cái miệng cười xinh đẹp như hoa.

Tuổi nàng vào khoảng dưới 30. Nàng mặc chiếc áo sường sấm Trung Hoa màu xanh thẫm, hay cũng có thể màu đen? Lưu không trông rõ, nhưng màu sắc sậm tối ấy càng làm nổi bật làn da trắng mịn màng.

Cung cách lúc ăn uống, khi nói, lúc cười... nhất nhất mọi cử động của cô ta thật tự nhiên và trang trọng như thiếu phụ, chứ không giống gái tơ, e dè nhút nhát hay bộp chộp.

Lưu ăn mà không để ý mình ăn gì? Món ăn ngon dở ra sao? Tâm dạ lao xao vì ánh mắt người đẹp chiếu về phía mình.

Khi chàng nhìn thấy nàng ấy móc ví trả tiền cho người bồi tiểu nhị thì chàng buông đũa ngậy người và có cảm tưởng như mình vừa sắp mất một cái gì?

Điều mà Lưu không ngờ trước là hai cô gái rời bàn ăn lại không ra cửa, mà đi thẳng đến bàn ăn của Lưu và Quyền.

Và điều bất ngờ hơn nữa là cô gái mà Lưu chiêm ngưỡng tự nãy giờ vụt cúi đầu chào hai người, rồi se sẽ nói một câu tiếng Việt:

- Xin lỗi, chắc hai ông là người Việt?

Nàng nói tiếng Việt thật rành, khiến Lưu và Quyền chung hửng, sững sốt vài giây. Nhưng chỉ một thoáng thôi, Lưu vội vàng đứng lên chào và kéo ghế mời hai cô gái:

- Phải! Chúng tôi là người Việt, sống ở Hoa Kỳ. Xin mời hai cô ngồi cho chúng tôi được hỏi thăm vài điều. Chắc hai cô là người Việt tị nạn ở đây?

Chàng hỏi thế vì sau ngày cộng sản chiếm miền Nam, đồng bào lưu lạc tứ xứ, Đài Loan cũng có thể có người Việt tị nạn.

Cô gái không vội ngồi xuống ghế, mà giới thiệu bạn mình:

- Đây là miss Giang, người Đài Loan. Còn em tên... Vương Ly. Ba em là người Hoa ở Chợ Lớn, mẹ em người Việt. Em sinh ra ở xứ này.

Lưu cũng giới thiệu tên mình và bạn. Quyền chặc lưỡi xen vào:

- Cô sinh ra ở xứ này sao biết nói tiếng Việt giỏi quá vậy?

Vương Ly cười nhỏ:

- Em phải biết nói tiếng mẹ đẻ chứ?

Lưu nói tiếng Anh mời hai cô gái:

- Nếu hai cô không gấp đi, xin mời ngồi với anh em chúng tôi vài phút để mời hai cô dùng món tráng miệng và cà phê.

Hai cô gái đồng ngồi xuống ghế, nhưng từ chối không ăn không uống. Vương Ly nói:

- Xin hai ông ăn uống tự nhiên. Chị em chúng tôi vừa ăn xong như hai ông đã thấy.

Quyền đã buông đũa từ khi hai cô gái đến bàn họ, vội vàng lên tiếng:

- Chúng tôi cũng đã ăn xong.

Lưu nói bằng tiếng Anh cho Miss Giang cùng nghe:

- Nếu hai cô không muốn ăn uống gì thêm thì chúng tôi cũng muốn rời khỏi chỗ ồn ào này. Và nếu hai cô cho phép, chúng tôi xin được cùng đi với ai cô một đoạn phố, cũng để hỏi thăm những điều hay lạ của địa phương này.

Vương Ly vui vẻ nhận lời:

- Được mà! Chúng ta có thể ra ngoài vừa đi vừa nói chuyện.

Lưu mừng rỡ nói cảm ơn và gọi người bồi đến tính tiền.

Bốn người ra khỏi nhà hàng đi dọc phố Cheng Kung, tiệm buôn sầm uất, người người qua lại dập dìu. Giờ ấy đã 8 giờ tối mà hai bên phố xá thiên hạ tấp nập đông đảo. Bọn họ không thể đi chung với nhau nên phải chia làm đôi. Vương Ly đi với Lưu và Miss Giang đi với Quyên.

Người đẹp Đài Loan này không khác gì búp bê Nhật, gương mặt mუმ mუმ dễ thương, đôi mắt phượng một mí với cái đuôi dài chênh chếch, thật tình tứ.

Quyên không có tài hoạt bác, nhưng bữa nay anh ta nói tiếng Anh tho tho bất tuyệt. Trái lại Lưu im lặng đi bên cạnh Vương Ly, môi miệng như bị khóa cứng, mặc dù chàng vốn là kẻ ăn nói giao thiệp giỏi.

Thấy chàng mãi lặng im, Vương Ly hỏi:

- Hai ông du lịch ở đây đến hôm nào trở về Mỹ?

Lưu lắc đầu đáp:

- Chúng tôi không là khách du lịch. Chúng tôi đến đây để lo việc cho công ty của chúng tôi, sẽ lưu lại ba ngày. Sau đó chúng tôi sẽ trở về Đài Bắc để đi HongKong và Thái Lan, rồi qua Tân Gia Ba. Cuộc hành trình công tác gần hai tháng mới trở về Mỹ.

Chàng đáp một câu khá đầy đủ. Có lẽ Vương Ly không còn gì để hỏi để nói nên cả hai im lặng đi bên nhau. Một lúc họ rẽ qua con đường NamHai tương đối thưa người. Ánh đèn màu khu này nhạt nhòa, nhờ đó nền trời nổi bật ánh sao đêm, gió thoảng dìu dặt từng cơn.

Lưu nghe mát lạnh, nói băng quơ:

- Trời ở đây dễ chịu lắm, không nóng bức như mấy hôm ở Đài Bắc.

Vương Ly nhỏ nhẹ tiếp lời chàng:

- Tháng này vùng nào cũng nóng nực. Tối nay có lẽ trời sắp đổ mưa, gió đại dương thổi vào đem khí mát dịu hơn mọi khi. Chỉ mùa Đông ở xứ này khí hậu không nóng không lạnh, mới là thời gian lý tưởng cho khách du lịch.

Bỗng nhiên hai người dừng bước, vô tình quay mặt nhìn nhau...

Dưới ánh đèn mờ ảo, Lưu thấy đôi mắt nhung đen của nàng vô cùng u uất. Chàng nghe tâm can dạt dào xúc động bởi ánh mắt u sầu đó, muốn hỏi nàng cho rõ nguồn cơn, nhưng chưa kịp lên tiếng chợt nghe Miss Giang nói một tràng tiếng

Hoa. Rồi Vương Ly đáp lời bạn cũng một tràng tiếng Hoa. Sau đó nàng nói với Lưu và Quyên:

- Chúng em phải về nhà vì Miss Giang không thể ở lại lâu hơn.

Lưu nói giọng tiếc rẻ:

- Hai cô phải về nhà rồi sao? Chúng ta có thể gặp lại không?

Vương Ly suy nghĩ một giây rồi hỏi lại:

- Hai anh ở khách sạn nào?

Lưu đáp:

- Khách sạn Emperor. Ngày mai chúng tôi sẽ hết chương trình vào khoảng 3 giờ trưa. Nếu hai cô có thì giờ rảnh và không ngại, xin vui lòng làm hướng dẫn viên đưa chúng tôi viếng thắng cảnh vùng này.

Vương Ly gật đầu thay cho câu trả lời. Lưu vui mừng nắm tay nàng nói giọng đầy cảm kích:

- Cám ơn cô! Cám ơn hai cô đã cho chúng tôi được dịp làm quen và nhận lời đưa chúng tôi đi du ngoạn ngày mai.

Nàng mỉm cười không nói gì thêm, cúi chào từ giã Lưu và Quyên. Miss Giang cũng nói lời tạm biệt hai người. Sau đó hai cô gái đi xuống đường hầm tới chỗ đậu xe.

Hai người đẹp đi rồi Lưu và Quyền quay trở lại khu phố khi này để trở về khách sạn.

Bước chân của Quyền thật gấp, thật hối hả...

Bước chân của Lưu chậm chạp, thẫn thờ...

Chốc lát đôi bạn cách nhau một khoảng xa mà dường như cả hai không hay biết? Dường như tâm trí họ bận theo đuổi hình bóng đôi mỹ nhân vừa khuất?

* *

Vương Ly và Miss Giang giữ lời hứa đến khách sạn Emperor đón Lưu và Quyền đi viếng hồ, có tên là hồ Nhật Nguyệt (Sun Moon lake), thắng cảnh đẹp của Đài Loan.

Miss Giang lái xe của nàng và phải hơn hai giờ sau mới đến nơi.

Hồ Nhật Nguyệt khá lớn, bốn bề có thác nước đổ xuống, cảnh trí vừa thơ mộng vừa hùng vĩ.

Bốn người thuê con đò là một canot nhỏ, xuôi ngược trên giòng nước phẳng lặng, xanh biếc...

Trời chiều, gió thoảng nhẹ đong đưa cành lá, lau xao hàng lau... tạo thành khúc nhạc thật êm tai. Rồi thoáng chốc mặt trời trốn sau dãy núi, hoàng hôn lãng đãng buông màn...

Đò thả chậm chậm dọc theo triền núi, trên kia là rừng thông, lơ thơ vài đoá hoa rừng lẫn chen với cỏ. Một lúc đò đổi hướng chạy thẳng vào lòng hồ. Giữa hồ có một hòn đảo nhỏ hoa kiểng mọc chi chít, không khác gì vườn bách thảo.

Vương Ly giải thích từ xa:

- Đó là hòn nhân tạo chỉ để trồng hoa, không có người ở. Tuy nhiên có một vài cô gái miền rừng núi sống với nghề chụp ảnh với du khách.

Nàng dứt lời thì đò cũng cập bến cho họ lên đảo.

Nhìn thấy các cô gái xinh xinh, ăn mặc loè loẹt, đeo vòng hoa đầy người, Quyên mỉm cười nói đùa với bạn:

- Chúng ta lạc đến «tiên động» hay «đào hoa đảo» của Hoàng Dược Sư, Kim Dung, mà nơi đây hoa trùng trùng... có cả hoa biết nói biết cười nữa!

Lưu nghe bạn nói chỉ mỉm cười, tâm trí bạn quan sát đó đây...

Trời 7 giờ chiều mà nơi đây miền rừng núi, bóng tối bao trùm. Cũng may trên đảo nhân tạo này đèn điện đốt sáng choang như ban ngày.

Theo chân Miss Giang và Vương Ly hai chàng thanh niên bước vào vườn hoa trăm màu nghìn sắc, ngào ngạt hương thơm... khiến họ tưởng như lạc vào mê hồn trận, chát ngất đảo điên...

Bốn người mãi mê xem ngắm cảnh quên rằng trời đã quá khuya, sương rơi lớp lớp... Mặt hồ như phủ làn mây dày đặc. Hòn nhân tạo nằm giữa lòng hồ với ánh sáng rực chiếu của những ngọn đèn màu không khác nơi đây là vàng trắng có cây đa, có tiên nữ... khiến Lưu mừng tưng như mình là Đường minh hoàng du nguyệt điện bên cạnh Hằng Nga «Vương Ly...»

Ý nghĩ này khiến chàng rạo rục trong lòng, liếc mắt nhìn nàng...

Vương Ly đứng cách chàng một khoảng ngắn, tay tì trên lan can thành rào của vườn hoa, đôi mắt mơ màng nhìn xuống mặt nước mờ mờ sương lam...

Nàng đẹp như tranh vẽ, kiều diễm như Ngọc Nữ, mỹ lệ như Hằng Nga... Trái tim sắt đá chưa biết yêu của chàng giờ đây tưởng chừng như mềm nhũn!

Không tự chủ được nữa, Lưu bước tới choàng tay lên vai nàng, gọi sẽ:

- Vương Ly! Cuộc tao ngộ của chúng ta phải chăng là duyên tiền định? Em có nghĩ như tôi không?

Giọng chàng đậm ấm gợi tình. Tay chàng mon trón nhẹ nhẹ cánh tay tròn trĩnh mịn màng của nàng.

Vương Ly ngẩng mặt lên nhìn chàng...

Qua ánh đèn tỏ rõ dưới trời đêm, Lưu trông thấy đôi mắt to đen của nàng vô cùng u uất. Hôm qua ở khu phố Đài Trung

chàng cũng đã trông thấy ánh mắt nũng nịu ấy mà chưa kịp hỏi. Lần này Lưu không thể bỏ qua, chàng nhỏ nhẹ:

- Mắt em chứa cả một trời u uất! Vì sao?

Vương Ly lắc đầu, gượng gạo mỉm cười:

- Không! Không có gì đâu! Gặp các anh là người đồng hương với mẹ, em chợt nhớ đến người mẹ đã qua đời nên hơi buồn. Xin lỗi! Đáng lý em không nên làm mất vui du khách.

Lưu chợt nhìn nàng chăm chăm như muốn soi thấu tâm can nàng. Vương Ly không trốn ánh mắt của chàng. Cả hai im lặng nhìn nhau... dường như họ đang lắng nghe tiếng nói từ đáy lòng họ?

Một lúc thật lâu Lưu cất giọng thật nhẹ và thật ấm:

- Vương Ly! Nếu em không chê nhân cách của tôi, xin cho tôi rõ gia cảnh của em ở đây. Tôi cũng sẽ nói gia cảnh lý lịch của tôi cho em biết.

Vương Ly cười nhỏ, giọng buồn buồn:

- Cuộc đời em không có gì vui, nói ra chỉ sợ làm buồn lòng người nghe.

- Hãy kể cho anh nghe đi! Anh rất muốn biết vì sao trong mắt em chứa cả một trời đau thương?

Chàng đã đôi giọng hết sức thân thiết. Vương Ly không nén được cảm xúc, dào dào kể:

- Ba em vì muốn tránh cuộc chiến ở Việt Nam nên sau khi cưới mẹ liền đưa vợ về Đài Loan lập nghiệp. Họ làm nghề mua bán tơ lụa. Một hôm trong chuyến bỏ hàng từ Đài Bắc trở về Đài trung cả hai đều chết bởi bị tai nạn lưu thông. Lúc ấy em vừa 14 tuổi...

Nói đến đó cô họng nàng như nghẹn lại. Lưu nhìn nàng bằng ánh mắt hết sức thân ái, bảo nhỏ:

- Hay là thôi đi, em đừng kể nữa! Anh không muốn em nhớ chuyện buồn mà đau khổ.

Nàng lắc đầu:

- Không sao! Em xin kể tiếp. Em mồ côi cha mẹ, họ hàng bên mẹ không có ai thì không có ai trên xứ này. Em sinh ra và lớn lên trên ở đây nên chỉ biết gia tộc của bên cha. Khi cha mẹ chết rồi người chú họ đoạt chiếm sản nghiệp của cha, rồi đem em về nhà họ sinh sống. Một năm sau họ đem bán em cho một tài phú giàu có làm vợ. Khi ấy em chỉ mới 15 tuổi đã phải làm vợ một lão già 60. Rồi 5 năm sau em trở thành goá phụ. Em... Em...

Lưu lắng tai nghe, sắc mặt thay đổi từng chập, lúc bừng bừng giận, lúc xót xa thương cảm... Đến khi thấy nàng tức tưởi khóc, chàng thương cảm vòng tay ôm nàng vào lòng dỗ dành:

- Đừng khóc nữa em! Thật tội nghiệp cho em! Giờ đây lão chồng già chết đi là đời em kể như đã thoát. Em nên vui mừng lên nhé?

LyLy vẫn sụt sùi:

- Nhưng em đã...

Lưu ngẩng mặt nàng lên, lấy khăn lau nước mắt cho nàng, rồi đặt nụ hôn âu yếm trên đôi mắt đỏ, nhỏ nhẹ bảo:

- Đừng nhớ dĩ vãng Vương Ly. Chúng ta tuy mới quen nhau một ngày mà anh có cảm tưởng như đã yêu em từ kiếp trước. Duyên tình của chúng ta có lẽ cao xanh đã viết sẵn trên sổ thiên đình nên anh đã phải mất 10 năm, đi gần khắp địa cầu mới gặp được em, người trong mạng số.

Chàng sực nhớ nàng chưa biết gì về mình nên nói một hơi:

- Anh họ Trần, tên Phong Lưu, 32 tuổi, gốc miền Nam Việt Nam. Khi miền Nam rơi vào tay bọn cộng sản Hà Nội, gia đình ba mẹ anh bỏ nước trốn qua Mỹ và lập nghiệp ở New York. Anh sinh ra, lớn lên và học hành ở Mỹ. Khi tốt nghiệp anh làm cho công ty sản xuất y phục. Nghề của anh là giám sát thương mại cho hãng, lương đủ nuôi vợ con. Bao năm qua anh đi khắp nơi, quen biết nhiều nàng, nhưng chưa gặp nàng nào khiến trái tim anh rung động, như đối với em, dù rằng chúng ta chỉ vừa mới gặp thôi. Nếu em không từ chối anh, chuyến này trở về Mỹ anh sẽ thừa lại với cha mẹ...

Thấy nàng khóc to trong khi mình nói, Lưu hoảng hốt ngưng lời, hỏi:

- Vì sao em khóc?

- Anh không thể yêu vì em đã là đàn bà và em cũng lớn tuổi hơn anh.

- Dù em có lớn tuổi hơn anh thì cũng đâu có vấn đề gì ? Em biết không, xã hội Âu Mỹ nam nữ yêu nhau không ai thắc mắc tuổi tác hay đàn bà con gái. Thời đại này không ai vớ vẩn nói đến chuyện tiết trinh. Chử trinh theo quan niệm cũ rích của Khổng Tử từ mấy ngàn năm xưa, lỗi thời quá rồi! Xã hội thời ấy khinh rẽ đàn bà, coi đàn bà là nô lệ, là công cụ mua vui sinh con cho đàn ông, nên mấy ông đặt ra qui lệ đạo lý khắt khe để giữ địa vị độc tôn của mình trong gia đình. Ngày nay con người có thể xuyên vũ trụ, thám không gian, khoa học kỹ thuật tiến hoá vượt bậc, thì đạo lý và quan niệm sống của con người cũng phải thay đổi theo đà tiến hoá của nhân loại mà thay đổi chớ? Ngày nay nam nữ, hễ gặp người thích hợp thì đi tới với nhau, không ai thắc mắc bồi cảnh, tuổi tác, tiết trinh, đàn ông, đàn bà, hay trai tơ, gái tơ gì cả!

Nói xong một câu dài thườn thượt chính Lưu cũng không hiểu tại sao hôm nay mình có tư tưởng khoáng đạt và quan niệm yêu đương y như Quyên vậy?

Chàng vụt liếc mắt về phía bạn...

Quyên đứng xâm xoi gốc cây cổ thụ, y như hấn là nhà thảo mộc đang nghiên cứu cây cối, bỏ mặc người đẹp Đài Loan đứng bơ vơ một chỗ!

Lưu nghĩ trong đầu:

«Thằng ấy có tư tưởng khoáng đạt về đàn bà con gái và tuổi tác, nhưng lại kỳ thị màu da, nguồn gốc... đến độ bất lịch sự!»

Chàng muốn lên tiếng nhắc Quyên nên lịch sự một chút với Miss Giang, nhưng Vương Ly sau khi nghe chàng nói mấy lời quá cảm kích, nước mắt lại đổ ra...

Lưu không biết phải vỗ về ra sao, giả bộ nói:

- Thôi anh biết rồi! Có lẽ vì anh có cái tên quá lãng mạn, lại vừa mới quen em đã nói chuyện yêu đương một cách hấp tấp vội vàng, khiến em nghi ngờ anh là một gã lưu manh lương gạt đàn bà. Anh cho em biết điều này: «cái tên Trần Phong Lưu bọn Mỹ đổi loạn xà ngầu thành Lưu Phong Trần». Như thế em yên chí nhé? Anh là kẻ phong trần đáng được em tội nghiệp yêu thương mà?

Những lời dí dỏm của chàng quả nhiên khiến Vương Ly nín khóc, đôi môi chênchếch làm nụ cười, mặc dù lệ còn rơi lả tả...

Lưu cúi xuống uống từng giọt nước mắt còn đọng trên gương mặt mỹ miều của nàng. Đôi môi nóng bỏng của chàng chợt dừng lại trên bờ môi mộng kia...

Họ đã trao đổi nhau nụ hôn tình ái tuyệt vời vào đêm trăng huyền ảo nơi Nhật Nguyệt hồ, thay cho muôn ngàn lời hứa hẹn trăm năm!

* *

Lưu ngồi nơi phòng đợi của khách sạn, tỉnh thoảng xem đồng hồ nơi tay ra chiều sót ruột. Chàng hẹn Vương Ly 6 giờ chiều này, tại đây, để cả hai cùng đi ăn tối ở nhà hàng khách sạn.

Sở dĩ chàng không muốn ra ngoài vì muốn có một địa điểm hẹn hò sang trọng và yên tĩnh, tiện cho họ tâm tình trước khi chàng chia tay nàng rời Đài Trung.

Đêm qua Miss Giang và Vương Ly đưa Lưu và Quyền trở về khách sạn thì trời đã quá khuya, mọi người đều mệt mỏi nên chia tay vội vàng và hẹn gặp lại ngày hôm sau.

Sáng nay Lưu thức dậy trễ, suýt lỡ hẹn với ông Trương Mật, một nhân vật quan trọng mà họ phải gặp theo chương trình. Chàng quýnh quáng gọi điện thoại đánh thức Quyền, nhưng Quyền không có trong phòng.

Lưu chửi thề thầm rằng bạn không tốt, bỏ đi trước không đánh thức mình. Chàng định nhìn Quyền đã có mặt ở chỗ hẹn với ông Trương Mật rồi.

Không ngờ lúc đến địa điểm hẹn, Lưu mới hay Quyền chưa tới! Thành ra bữa nay chỉ có chàng với ông Trương Mật bàn bạc với nhau. Đến trưa ông ta mời chàng ăn trưa. Ăn xong họ tiếp tục việc công ty đến 5 giờ chiều thì kết thúc chương trình.

Lưu trở lại khách sạn lên thang phòng Quyền ở tầng lầu 6. Chàng nhấn chuông gõ cửa phòng Quyền vẫn lặng im. Chàng liền xuống quầy tiếp khách của khách sạn hỏi viên quản lý mới hay Quyền đã ra đi từ sáng sớm.

Lưu suy nghĩ mãi không biết Quyền đi đâu mà bất kể việc công, bỏ cả giờ hẹn, lại không nói với chàng một tiếng?

Chàng không tin việc biệt tích của bạn có dính líu đến Miss Giang, cô gái Đài Loan. Bởi Quyền từng tuyên bố không bao giờ yêu thích gái ngoại quốc.

Huống chi hôm qua, lúc cả bốn đi chơi hồ, Lưu thấy bạn với Miss Giang không có vẻ gì thân thiện nhau, mỗi người đứng một góc, trò chuyện rất ít.

Chàng thoáng chút lo âu. Tự hỏi:

«- Xứ này hẳn đâu có quen biết ai mà hò hẹn riêng tư? Hẳn cũng đâu phải là gái vị thành niên xinh đẹp mà bị người xấu bắt cóc? Chẳng lẽ có gì xảy ra cho hẳn?»

Rồi chàng tự trấn an mình:

«Ôi, thằng mắc dịch ấy tinh khôn như chồn, mạnh như trâu điên. Ta hơi đâu lo nghĩ an nguy của hẳn cho mệt!»

Đang nghĩ ngợi vẫn vơ, tai Lưu nghe tiếng chuông leng keng...

Một nhân viên của khách sạn đi vòng vòng trong phòng đợi vừa rung chuông để trú khách lưu ý. Tay hẳn cầm tấm bảng có viết mấy chữ tiếng Anh: «Mr. Tran, please come to reception».

Mắt lơ đãng đọc, Lưu quên lửng mình là Mr. Tran! Đến khi chàng sực nhớ là mình vội vàng chạy đến quầy tiếp khách và định ninh Vương Ly đến tìm mình như đã hẹn.

Không ngờ nàng tiên của chàng không thấy có ở đó! Quầy tiếp khách hiện vắng teo. Lưu thấy ngoài viên quản lý

chỉ có bé gái 7, 8 tuổi, tóc vấn bím, tay cặp sách, đứng quay lưng về phía chàng.

Lưu đến trước mặt quản lý vừa xưng tên mình là Mr. Tran, chưa kịp hỏi ông ta việc gì, bỗng chàng trở mắt kinh ngạc khi cô bé kia quay mặt lại cúi đầu chào chàng và chàng trông rõ dung nhan cô bé.

Sở dĩ chàng có thái độ quái lạ như vậy cũng vì cô bé với Vương Ly như hai giọt nước, chỉ khác nhau tuổi tác mà thôi! Chàng ngẩn ngơ một lúc rồi lắp bắp hỏi bằng tiếng Việt:

- Em... em là em gái của Vương Ly? Chị em không đến đây à?

Cô gái dường như không hiểu tiếng Việt. Cô trả lời bằng tiếng Anh:

- I am Vương Ly. Are you Mr. Tran?

- Yes, I am.

- I have a letter for you from my mother.

Cô gái vừa nói vừa dúi lá thư vào tay chàng, rồi cúi đầu đi thẳng một mạch ra cửa khách sạn.

Lưu muốn chạy theo cô bé hỏi cho rõ ngọn ngành vì sao cô ta lại giao cho chàng bức thư của mẹ. Vậy mẹ cô là ai? Vì sao cô bé lại nhận mình tên là Vương Ly?

Chỉ vì sự thể quá bất ngờ, Vương Ly không phải là Vương Ly, khiến chàng ngẩn ngơ nhìn cô bé biến khỏi tầm

mắt mà không kịp có phản ứng gì. Cuối cùng chàng mở thư ra đọc. Thư viết như vậy:

Anh Lưu thân ái,

Tha lỗi cho em vì không đến khách sạn gặp anh như đã hứa hôm qua.

Cô gái đưa lá thư đến gặp anh là con gái của em. Tên nó là Vương Ly. Lúc làm quen với anh ở nhà hàng ngoài phố, em không tiện nói tên thật của mình mới mượn tên con gái. Sau đó biết anh là người đứng đắn, em muốn cải chính tên mình, nhưng em thấy không quan trọng nên thôi.

Em suy nghĩ suốt đêm qua và trọn ngày nay về duyên tào ngộ của chúng mình và không tin rằng em có may mắn được anh. Chúng ta gặp nhau quá ngắn ngủi, làm sao anh có thể yêu em? Nếu có, chẳng qua chỉ là mối tình bất chợt qua đường của một chuyến viễn du. Em tin rằng sau một đêm ngủ dậy, anh sẽ quên em và quên tất cả...

Em là đàn bà, đã một đời chồng, có con đã lớn, như anh thấy đó... Cuộc đời em không có gì vui. Em phải can đảm sống nốt kiếp thừa của mình để làm tròn bổn phận làm mẹ. Em phải thực tế mà hiểu hoàn cảnh mình, nên em đã dứt khoát không gặp anh, để không phải đau khổ khi tàn giấc mơ!

Phải! Khoảng thời gian ngắn ngủi bên anh là giấc mơ tuyệt vời trong đời em. Em muốn giữ mãi kỷ niệm ấy nên thà xa lánh anh trước, còn hơn gặp lại mà biết được anh không thể yêu em nữa.

Trọn đời em sẽ nhớ mãi đêm trăng huyền diệu nơi Nhật Nguyệt hồ và nụ hôn thắm thiết của anh đêm qua là nụ hôn đầu, cũng là nụ hôn chót của người tình duy nhất trong đời em.

Mãi mãi yêu anh, dù buộc lòng phải xa anh.

Trang Đài.

Lưu đọc bức thư của Vương Ly. Không! Của Trang Đài, hai lượt, chàng mới hiểu rõ tâm trạng của nàng:

«Một người đàn bà nhiều mặc cảm, không tin tâm chân tình thành thật của chàng có thể nảy sinh tình yêu sau cuộc quen biết ngắn ngủi. Nàng thà dứt khoát trước để không đau khổ về sau».

Chàng nghĩ:

«Có phải ta chỉ xem cuộc tình này là cuộc tình qua đường trong một chuyến viễn du, như nàng nghĩ?»

Lưu tự vấn lòng mình câu hỏi ấy và biết rằng không phải. Có thể nói chàng đã bị «tiếng sét ái tình» đánh trúng!

Phải!

Chàng đã thật sự bị tiếng sét xéo vào tim nên giờ đây tâm tư rối loạn. Bởi vì không những Vương Ly không đến gặp chàng như đã hẹn, mà phút chốc tên nàng cũng biến mất, đổi thành một cái tên mới Trang Đài, khiến chàng cảm nghe đau khổ như kẻ bị phụ tình, như bị người tình bỏ rơi!

Chàng đứng đờ một chỗ với nỗi buồn vô tận, không biết phải làm gì, phải đi đâu? Bước chân thất thểu đến cầu thang máy...

Giờ ấy là giờ ăn chiều, du khách xuống lầu đến nhà hàng của khách sạn hoặc đồ xô ra đường. Chỉ có chàng đi ngược trở về phòng.

Chàng không nghe đói, nên không muốn đi ăn. Hay nói đúng ta vì sự tuyệt tình của nàng khiến chàng mất cả thú vị trong đời.

Trở về phòng chàng để nguyên y phục, nằm lên giường xem truyền hình cho đỡ buồn chán. Tai nghe âm thanh vang vang Hoa ngữ chàng không hiểu, nhưng vẫn nghe! Mắt chàng nhìn chăm chăm màn ảnh quay quay trước mặt... dạ rồi bời, tâm tư u uất... nên cũng chẳng trông thấy gì!

Chàng lảm nhảm nói một mình:

«- Mới quen nàng một hai ngày, mà ta đã nặng tình như thế sao? Tiếng sét ái tình là như vậy sao?»

Chàng không tưởng tượng nổi con tim sắt đá của chàng trước phụ nữ giờ đây lại có thể si tình dường ấy. Bấy lâu chàng cứ ngỡ mình không biết yêu, bởi chàng đã gặp đã quen với biết bao gái đẹp, nhưng trước mặt họ trong lòng vẫn dửng dưng như không.

Lần này hoàn toàn khác lạ, vừa gặp Vương Ly đã si mê điên đảo. Bị nàng từ chối, tim gan chàng như nát tan từng mảnh vụn!

Hoá ra tình yêu là thế đó sao?

Cơn đau tim mỗi lúc một sâu, Lưu gần như không thở được nữa, chồm dậy tắt máy truyền hình để tìm sự yên tĩnh. Nhưng khi gian phòng tĩnh mịch, chàng lại muốn phát điên!

Bỗng nhiên Lưu nhớ đến Quyên...

Giờ này có lẽ Quyên đã trở về khách sạn. Trong lúc này chàng cần trò chuyện với bạn cho vơi nỗi sầu tình.

Chàng cầm điện thoại lên quay số phòng của Quyên. Tiếng chuông ở đầu dây bên kia reo nhiều lượt, rồi chìm lĩm. Chúng tỏ Quyên không có trong phòng!

Không biết làm gì hơn, Lưu mở tủ lạnh trong phòng moi mấy chai rượu mạnh bỏ lên bàn. Đêm nay chàng làm bạn với rượu. Phải lắm! Chàng cần làm bạn với rượu!

* *

Sáng hôm sau Lưu tỉnh giấc lúc 9 giờ sáng, đầu con nặng trĩu, nhưng tâm sự vơi đi phần nào. Sau khi tắm rửa và thay quần áo, chàng sắp xếp đồ đạc của mình vào vali. Trong lúc thu dọn hành lý để trả phòng, Lưu chợt nhớ đến Quyên.

Theo chương trình 12 giờ trưa nay cả hai sẽ rời khách sạn và ra phi trường để lấy chuyến bay lúc 2 giờ trưa đi Đài Nam. Bữa nay dù muốn dù không Quyên phải có mặt trong phòng để sửa soạn hành lý.

Lưu cầm máy điện thoại chưa kịp gọi cho Quyền bỗng nghe tiếng gõ cửa. Chàng nghĩ, Quyền tới tìm mình nên chạy ra mở cửa, định bụng mắng bạn một trận cho hả tức.

Chẳng ngờ kẻ xuất hiện trước phòng chàng không là Quyền, mà là người bồi phòng! Hắn trao cho chàng một bức thư.

Chàng nhận thư vô cùng xúc động, nghĩ rằng «Vương Ly» chưa thể dứt tình với chàng. Bức thư này chắc là nàng xin lỗi về sự thất hẹn và những lời tuyệt tình hôm qua.

Lưu hồi hộp mở thư ra đọc... Mấy giòng chữ vẫn tắt như vậy:

«Ê Lưu,

«Tao không theo mày nữa! Tao đã cưới Miss Giang và quyết định ở lại xứ này lập nghiệp. Tao đã Mail về Mỹ xin thôi việc. Chắc lão Chủ giận căm gan lắm! Nếu lão có chửi tao mày chịu khó nghe dùm!

«À, Tao còn nửa tháng lương và các đồ đạc riêng tư tại văn phòng New York, mày nhớ đóng thùng gửi qua đây cho tao nhé? Địa chỉ của tao ở đây như vậy... như vậy... Nhưng bữa nay mày đừng tìm tao vô ích! Vì hiện giờ tao và nàng đã đi trăng mật ở một nơi thơ mộng bí ẩn...

«Ê, Lưu! Mày chửi tao thế nào cũng được, nhưng đừng giận tao nghe mày?

«Thằng bạn rất quý mến mày. Quyền

Đọc thư Quyên, Lưu từ chung hứng kinh ngạc, đến choáng váng mặt mày, rồi lồng ngực muốn nổ tung vì cơn giận trào lên... Lưu chửi một hơi:

«- Thằng chó má! Thằng khốn nạn! Thằng vô lương tâm nghề nghiệp! Thằng không biết cư xử với bạn bè! Thằng mắc dịch! Thằng lưu manh! Thằng ba xạo! Cái miệng lúc nào cũng bô bô: «Tao chỉ yêu gái Nam kỳ. Gái Bắc kỳ, Trung kỳ tao chê hết. Nam kỳ mà không biết nói tiếng Việt, không viết được tiếng Việt tao cũng không thèm. Gái ngoại quốc tao càng đại ky...»

Người bồi vẫn còn đứng đó, nghe Lưu chửi một tràng tiếng Việt hẳn không hiểu gì? Song nhìn vẻ mặt hầm hầm của chàng sau khi đọc thư, hẳn biết chàng đang tức giận chủ nhân lá thư, nên đứng im ru không dám hó hé. Một lúc không nghe Lưu chửi tiếp, hẳn mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Tôi có phải mang hành lý của ông xuống nhà bây giờ chưa?

Lưu thấy không còn gì để bận bịu chôn này nên muốn ra đi càng sớm càng tốt. Chàng gật đầu nói với người bồi phòng:

- Phải rồi! Nhờ anh mang hành lý giúp tôi nhé.

Chàng theo người bồi tới quầy reception, trả chìa khoá và thanh toán tiền phòng xong xuôi thì lấy taxi ra thẳng phi trường, mặc dù giờ ấy còn sớm, chưa tới giờ bay.

Cuộc hành từ đó không có gì hứng thú, dù rằng đến đâu chàng cũng được đón tiếp nồng hậu.

Ngày kia trên đường trở lại Đài Bắc, thay vì lấy máy bay, Lưu thuê xe du lịch có tài xế từ Đài Nam. Trên đường đi người tài xế dừng xe ở hồ Thoát Trần (Chung Cheng lake) để nghỉ ngơi, cũng sẵn dịp để khách ngắm cảnh.

Hồ Thoát Trần ngoằn ngoèo như con sông uốn khúc, vô cùng ngoạn mục. Cầu mười nhịp bắc ngang cho du khách thưởng trăng soi bóng dưới đáy nước...

Cảnh ở đây cũng thơ mộng như hồ Nhật Nguyệt khiến Lưu thương nhớ Vương Ly cùng cực và biết rằng đời chàng nếu không có nàng sẽ trở thành vô nghĩa.

Chàng ngồi nơi băng đá bên hồ Thoát Trần nhớ lại kỷ niệm đêm trước... Nhớ đến những lời ní non tâm sự của Vương Ly... Nhớ đến nụ hôn đắm thắm của nàng trao cho mình...

Rồi chàng bỗng nhớ đến Miss Giang và Quyền hiện đang vui ân ái ở khung trời nào đó...

Bữa trước chàng chửi rửa bạn thậm tệ. Bây giờ nghĩ lại, chàng thấy mình cũng như Quyền, cũng yếu đuối, đam mê...

Chàng chẳng từng bô bô khoe khoang với bạn: «Tim mình sắt đá, không biết yêu đó sao?»

Vậy mà vừa gặp Vương Ly tim chàng đã mềm nhũn ra, giờ có lẽ nó đã rã nát như bún thiêu, chớ đừng nói chi là phần máu thịt của cơ thể con người!

Bữa trước chàng tức giận miệt thị Quyền là hạng vô trách nhiệm với nghề nghiệp. Bây giờ chàng lại cảm thấy phục bạn can đảm, dám bỏ tất cả vì một chữ «tình»!

Chàng nghĩ, chàng yêu Vương Ly sâu đậm, nhưng bảo chàng cuốn gói theo nàng, ở lại xứ này lập nghiệp, chắc chắn chàng không làm!

Bỗng nhiên Lưu thấy mình là tên hèn nhác, không dám sống chết cho TÌNH! Có lẽ Vương Ly đã đoán biết trước chàng không dám bỏ tất cả cho mình, như Quyền đối với Miss Giang, nên nàng mới rút lui trước.

Nghĩ đến đó Lưu thấy khinh ghét mình vì đã hứa hẹn với nàng quá nhiều, mà thật sự chàng không hết lòng với nàng! Nếu không, ở Đài Trung chàng đã giữ chân cô bé Vương Ly để theo nó gặp mẹ nó. Hoặc chàng cũng có thể nhờ quản lý khách sạn tìm địa chỉ của VươngLy để xin nàng chấp nhận duyên tình.

Hôm đó chàng đã không làm gì cả!

Chàng đúng là một tên sở Khanh, ba xạo, chỉ biết nói lời đường mật ve vãn phụ nữ!

Đang lúc tâm tư dầy vò ray rức... Lưu chợt nhớ đến bức thư của Quyền mà chàng còn giữ. Chàng lấy ra đọc lại và tự nhủ:

«Phải rồi! Quyền đang hưởng thụ tuần trăng mật không muốn ai quấy rầy, chắc nó sẽ không nghe điện thoại. Vậy ta cứ gửi SMS qua mobil của hắn, nhờ Miss Giang chuyển tin ta cho Vương Ly».

Không chần chừ, chàng lấy mobil của mình ra viết mấy lời như vậy:

«Quyên ơi,

«Tao không biết hiện mày đang ở đâu, nhưng chuyện của mày và tao với công ty tao sẽ viết cho mày qua E-mail khi về Mỹ. Tao nhờ mày nói Miss Giang chuyển mấy lời này cho Vương Ly dùm tao»:

«Trang Đài Vương Ly! Anh yêu em thật lòng và sẵn sàng bỏ tất cả để theo em, như Quyên với Miss Giang. Chỉ xin em chờ anh trở về Mỹ giải quyết việc công ty xong xuôi anh sẽ trở lại Đài Trung nhanh chóng để chính thức cưới em và đưa em với con em về Mỹ. Mong em đừng từ chối tình yêu của anh. Anh còn ở khách sạn Emperor ở Đài Bắc đến trưa ngày mai. Nếu thuận tình, xin cho anh một lời hứa hẹn. Lưu»

Nửa đêm hôm ấy Lưu đang chập chờn trong giấc mộng bỗng có tiếng gõ cửa dồn dập trước cửa phòng. Chưa tỉnh hẳn, Lưu bước xuống giường mò mẫm đến mở cửa với mắt nhắm mắt mở...

Một nàng tiên áo trắng xuất hiện trước mặt chàng...

Lưu tưởng mình còn đang ngủ, cho tay dụi mắt mấy lần. Bỗng chàng kêu lên:

- Vương Ly? Là em thật sự hay chỉ là mộng?

Nàng tiên ấy nhủi vào lòng chàng, giọng xúc cảm bồi hồi:

- Phải! Là em đây! Là Trang Đài Vương Ly đây! Em vừa được tin nhắn của anh qua Miss Giang lúc đầu hôm, liền đón xe lửa tốc hành chạy đến đây tìm anh. Tha lỗi cho em đã nghi ngờ tình yêu của anh. Từ đây em sẽ không để anh đau khổ vì em nữa. Em sẽ chờ đợi anh giải quyết việc công và sẵn sàng cùng Vương Ly theo anh về Mỹ. Cám ơn anh đã yêu em và chấp nhận mẹ con em. Em cũng rất yêu anh và nguyện trọn đời thuộc về anh ngay từ phút này...

HuỳnhDung